

Οι Γίγαντες και η Γιγαντομαχία

Οι **Γίγαντες** γεννήθηκαν από το σώμα της Γης όταν έσταξε πάνω του αίμα από την πληγή του Ουρανού μετά τον ακρωτηριασμό του από τον Κρόνο. Με τον ίδιο τρόπο γεννήθηκαν και οι Ερινύες και οι Μέλιες Νύμφες.

Οι Γίγαντες ήταν όντα τρομακτικά και υπερφυσικά. Είχαν μορφή ανθρώπου μα ήταν τρομεροί στην όψη, πελώριοι στο ανάστημα και ακαταμάχητοι στη δύναμη. Το σώμα τους ήταν φολιδωτό και κατέληγε σε ουρά σαύρας.

Είχαν πυκνά μαλλιά και μακριά γένια. Στα τριχωτά χέρια τους κρατούσαν μακριά και λαμπερά ακόντια. Μολονότι είχαν θείκη καταγωγή ήταν θνητοί ή τουλάχιστον για να σκοτωθούν έπρεπε να χτυπηθούν ταυτόχρονα από ένα θεό και ένα θνητό.

Άλλες παραδόσεις έλεγαν ότι κάποιοι από τους Γίγαντες ήταν αθάνατοι όσο πατούσαν στο έδαφος όπου είχαν γεννηθεί.

Επικρατέστερο μέρος για τη γέννησή τους είναι η Παλλήνη της Χαλκιδικής, μια περιοχή εξαιρετικά άγρια.

Οι Γίγαντες ήταν πολύ περισσότεροι από τους Τιτάνες, τους Κύκλωπες και τους Εκατόγχειρες. Υπολογίζονται γύρω στους εκατό.

Κατοικούσαν στις δυτικές ακτές του Ωκεανού όπου συχνά τους επισκέπτονταν οι θεοί και έπαιρναν μέρος στα συμπόσιά τους.

Αυτό γινόταν στις γιορτές όταν οι Γίγαντες πρόσφεραν εκατόμβες. Ακόμα και στο δρόμο, όταν τους συναντούσαν οι θεοί, πήγαιναν μαζί τους. Η δύναμη των Γιγάντων ήταν αφάνταστη. Μπορούσαν να ξεκολλούν με ευκολία βράχους ολόκληρους και να τους εκσφενδονίζουν μακριά.

Η Γη ήταν οργισμένη από την τύχη που είχαν οι Τιτάνες μετά το τέλος της Τιτανομαχίας. Μολονότι είχε βοηθήσει τον εγγονό της με κάθε τρόπο για να επικρατήσει, δεν άντεχε να βλέπει τους γιους και τις κόρες της φυλακισμένους στα Τάρταρα.

Έτσι, όταν είδε την τεράστια δύναμη που είχαν οι Γίγαντες, τους ξεσήκωσε σε πόλεμο εναντίον των Ολυμπίων. Ο Δίας και τα αδέρφια του έπρεπε να περάσουν άλλη μια δοκιμασία. Ξέσπασε μια τρομερή μάχη που έμεινε γνωστή με το όνομα Γιγαντομαχία.

Η επίθεση των Γιγάντων μάλιστα έγινε χωρίς καμιά προειδοποίηση. Ξαφνικά οι θεοί του Ολύμπου δέχτηκαν βροχή από βράχους, αναμμένους δαυλούς και ολόκληρα φλεγόμενα δέντρα.

Οι Γίγαντες ξερίζωναν τα βουνά και τα τοποθετούσαν το ένα πάνω στο άλλο για να σκαρφαλώσουν στην ψηλότερη κορυφή του Ολύμπου, εκεί όπου ήταν χτισμένα τα θείκα παλάτια. Η Γη και ο Ουρανός αναστατώθηκαν. Έγινε σωστή κοσμοχαλασιά: στεριές βούλιαζαν και ποτάμια άλλαζαν πορείες. Οι οροσειρές τραντάζονταν συθέμελα και σαν φύλλα δέντρων έτρεμαν ο Όλυμπος, η Όσσα, το Πήλιο, η Πίνδος, το Παγγαίο και ο Άθως.

Οι θεοί του Ολύμπου ζώστηκαν τα άρματα και ετοιμάστηκαν για πόλεμο. Αρχηγός στο θείο στρατόπεδο ήταν ο Δίας, οπλισμένος όχι μόνο με την αστραπή και τον κεραυνό, όπως στην Τιτανομαχία, αλλά και με την αιγίδα, το δέρμα κασίκας που είχε πάνω το κεφάλι της Γοργόνας. Η τρομερή μορφή της έσπερνε τον πανικό ή απολίθωνε όποιον την αντίκριζε.

Πλάι του πιστή σύμμαχος η κόρη του η Αθηνά, η θεά των μαχών, που μόλις είχε γεννηθεί πάνοπλη από το τεράστιο κεφάλι του.

Φορώντας την πανοπλία της και με το γοργώνειο στο στήθος πολέμησε καλύτερα και από άντρας. Γι' αυτό ο Ζευς (Δίας) ονομάστηκε γιγαντοφόνος και γιγαντολέτωρ και η Αθηνά προσωνομάστηκε γιγαντολέτειρα, δηλαδή αυτοί που σκότωσαν τους Γίγαντες.

Παραστάτες του Δία ήταν η Νίκη και η φοβερή μάνα της η Στύγα. Πρωτοπαλικάρά του ήταν ο Ποσειδώνας, ο Απόλλωνας και ο Ήφαιστος, που σε κάποια στιγμή που είδε κουρασμένο τον Ήλιο τον πήρε πάνω στο δικό του άρμα. Μα και οι θεές πρόσφεραν με κάθε τρόπο τη βοήθειά τους, η Ήρα, η Αφροδίτη, η Άρτεμη, η Εκάτη και οι Μοίρες. Μόνο η Δήμητρα δε συμμετείχε στον αγώνα αυτόν γιατί είχε ιδιαίτερη συγγένεια με τη Γη, προστάτευε τους καρπούς που φύτευαν στο ιερό της χώμα.

Καθένας θεός και καθεμιά θεά σκότωσαν έναν ή περισσότερους από τους Γίγαντες που οι πιο γνωστοί ήταν ο Πορφυρίωνας, ο Αλκυονέας, ο Εγκέλαδος, ο Εφιάλτης, ο Εύρυτος, ο Κλυτίας, ο Πολυβώτης, ο Πάλλας, ο Ιππόλυτος, ο Γρατίωνας, ο Άγιριος και ο Θέωνας.

Ο πόλεμος κρατούσε πολύ καιρό μα με κανέναν τρόπο οι Ολύμπιοι δεν μπορούσαν να νικήσουν. Τότε η Αθηνά έμαθε τον πανάρχαιο χρησμό που έλεγε πως οι Γίγαντες θα χαθούν μόνο αν κάποιος θνητός πολεμήσουν στο πλάι των αθανάτων. Μόλις το άκουσε ο Δίας έστειλε την Αθηνά να φωνάξει δυο θνητούς γιους του, τον Ηρακλή τον οποίο είχε αποκτήσει με την Αλκμήνη και τον Διόνυσο που τον γέννησε με τη Σεμέλη. Η Γη αμέσως άρχισε να ψάχνει ένα μαγικό βοτάνι που θα έκανε ατρόμητους τους Γίγαντες από τα βέλη των θνητών.

Ο Δίας για να την καθυστερήσει απαγόρευσε στον Ήλιο, τη Σελήνη και την Αυγή να ανατείλουν. Έτσι, επικράτησε για πολλές μέρες σκοτάδι μέχρι που ο Δίας βρήκε πρώτος το μαγικό βοτάνι και το κατέστρεψε. Έτσι η πορεία προς τη νίκη ξεκίνησε.

Σε λίγο κατέφθασε ο Ηρακλής που υπήρξε ο πολυτιμότερος σύμμαχος της Αθηνάς σ' αυτόν τον αγώνα και με τα βέλη του σκότωσε πάρα πολλούς Γίγαντες. Μάλιστα, επειδή ήταν γιος του Δία, μπορούσε όταν κουραζόταν από την πολύωρη μάχη, ν' ανεβαίνει στο άρμα του θεϊκού πατέρα του.

Ο Διόνυσος ήρθε με τη συνοδεία του, τους Σάτυρους και τους Κορύβαντες, καβάλα πάνω σε γαϊδούρια που με τους κρότους και τα γκαρίσματά τους πολλές φορές τρόμαζαν τους Γίγαντες. Ένα άλλο όπλο του Διόνυσου ήταν και ο θύρσος, το σύμβολό του, ένα μακρύ ραβδί στολισμένο με κισσό.

Οι δυο γιοι του Δία για τη γενναιότητα και το θάρρος που έδειξαν στη Γιγαντομαχία ανταμείφθηκαν και έγιναν αθάνατοι.

Οι αρχαίοι μυθογράφοι ασχολήθηκαν με τη Γιγαντομαχία και μέσα από τα έργα τους μας περιγράφουν πολλές σημαντικές σκηνές της. Ο Ηρακλής χτύπησε πρώτα με το τόξο του τον Αλκυονέα. Αυτός ήταν ο μεγαλύτερος από τους Γίγαντες και σύμφωνα με μια παράδοση, ο αρχηγός τους.

Ο Αλκυονέας έπεσε κάτω με τρομερό κρότο. Αλλά τη στιγμή που ο ήρωας πανηγύριζε για την επιτυχία του, τον είδε να σηκώνεται πάλι υψώνοντας απειλητικά το τεράστιο κορμί του. Ήταν μάλιστα έτοιμος να εκτοξεύσει στον Ηρακλή έναν τεράστιο βράχο που βρισκόταν δίπλα του.

Ευτυχώς η Αθηνά κατάφερε να τον εμποδίσει. Μετά εξήγησε στον Ηρακλή που ακόμη δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του, ότι ο Αλκυονέας ήταν αθάνατος όσο πατούσε στο χώμα που τον γέννησε. Τότε ο ήρωας φορτώθηκε στις στιβαρές πλάτες του το Γίγαντα, τον μετέφερε έξω από το πεδίο της Φλέγγρας όπου είχε γεννηθεί και τον εξόντωσε τελειωτικά με τα βέλη του. Οι κόρες του, οι Αλκυονίδες, απελπισμένες από το θάνατο του πατέρα τους, ρίχτηκαν στη θάλασσα και μεταμορφώθηκαν σε πουλιά (τις αλκυόνες).

Ο Πορφυρίωνας που φιλοδοξούσε να εξουσιάσει τη Δήλο και τους Δελφούς και η Γη του είχε υποσχεθεί να τον ζευγαρώσει με την Ήβη, την κόρη της Ήρας, παρακολούθουσε την εξόντωση του αδερφού του και όρμησε να εκδικηθεί τον Ηρακλή.

Και σίγουρα ο τρομερός Γίγαντας θα καταπλάκωνε μ' ένα βουνό τον ήρωα. Ευτυχώς όμως ο Δίας μηχανεύτηκε ένα κόλπο την τελευταία στιγμή. Διέταξε την Αφροδίτη να κυριέψει το Γίγαντα με ερωτικό πάθος για την Ήρα που βρισκόταν εκεί κοντά. Η Αφροδίτη έστειλε το γιο της τον Έρωτα εναντίον του Πορφυρίωνα και ξαφνικά αυτός αδιαφορώντας για τον Ηρακλή άρχισε να κυνηγάει την Ήρα

για να σμίξει μαζί της. Τη στιγμή ακριβώς που είχε συλλάβει τη θεϊκή βασίλισσα και είχε σκίσει τα μεγαλόπρεπα πέπλα της, ο Ηρακλής βρήκε την ευκαιρία να τον εξοντώσει με το βέλος του.

Ανάλογο ρόλο έπαιξε και η ίδια η Αφροδίτη στη διάρκεια της Γιγαντομαχίας. Σε μια δύσκολη στιγμή που δεκαπέντε Γίγαντες είχαν περικυκλώσει απειλητικά τον Ηρακλή, αυτή μετέφερε με τη θεϊκή δύναμή της τον ήρωα σ' ένα σπήλαιο. Κατόπιν, έδειξε το καταπληκτικό της σώμα στους Γίγαντες. Αυτοί μονομιάς κυριεύτηκαν από ερωτικό πάθος και άρχισαν να τρέχουν πίσω από τη θεά. Η Αφροδίτη τους οδήγησε έτσι στη σπηλιά όπου είχε κρύψει τον Ηρακλή.

Επειδή οι Γίγαντες δε χωρούσαν να περάσουν όλοι μαζί την είσοδο της σπηλιάς, έμπαιναν μέσα ένας ένας. Ο Ηρακλής με μεγάλη ευκολία κατάφερε να τους εξοντώσει και τους δεκαπέντε. Η Αθηνά, πολεμική θεά, δεν κατέφυγε σε τέτοια γυναικεία κόλπα. χρησιμοποιώντας το δόρυ και το ακόντιό της πολέμησε αντρίκεια. Στην αρχή πάλευε πολλές ώρες με τον Πάλλαντα. Ο Γίγαντας ήταν τρομερά δυνατός, όμως η Αθηνά χρησιμοποιώντας πολεμικά κόλπα και έξυπνη στρατηγική κατάφερε να τον εξοντώσει. Στη συνέχεια τον έγδαρε και από το δέρμα του κατασκεύασε τη δική της αιγίδα, που την έκανε ατρόμητη.

Ο Εγκέλαδος, όταν είδε το φριχτό τέλος του Πάλλαντα, το έβαλε στα πόδια. Η Αθηνά όμως τον αντιλήφθηκε και τον καταδίωξε. Επειδή δυσκολευόταν να τον φτάσει, άρπαξε τη Σικελία και την πέταξε κατά πάνω του. Το νησί βρήκε το στόχο του και καταπλάκωσε το Γίγαντα. Έτσι εξηγούνταν από τους αρχαίους οι εκρήξεις της Αίτνας, που δεν ήταν τίποτα άλλο από τα τινάγματα του Εγκέλαδου που ψυχομαχούσε.

Μια παρόμοια περιπέτεια με τον Εγκέλαδο είχε και ο Πολυβώτης. Αυτόν ανέλαβε να τον αντιμετωπίσει ο Ποσειδώνας. Η μάχη μέσα στη θάλασσα ήταν τρομερή. Τεράστια κύματα σηκώθηκαν και κόντευαν να φτάσουν τα παλάτια του Ουρανού, ψηλά στον Αιθέρα. Ο Ποσειδώνας όμως είχε το προνόμιο ότι βρισκόταν στο δικό του χώρο, μέσα στο υγρό του βασίλειο. Με το όπλο που του είχαν χαρίσει οι Κύκλωπες, την τρομερή τρίαινα, κατάφερε να τρυπήσει πολλές φορές το κορμί του Γίγαντα. Το αίμα του κυλούσε ασταμάτητα και κοκκίνισε ολόκληρη τη θάλασσα· μη μπορώντας να τα βγάλει πέρα τράπηκε σε φυγή.

Ο θαλασσοείστης Ποσειδώνας όμως άρπαξε ένα κομμάτι από την Κω, το πέταξε με μεγάλη δύναμη στον Πολυβώτη και τον πλάκωσε. Το κομμάτι της Κω που καταπλάκωσε το Γίγαντα είναι το γνωστό νησάκι Νίσυρος. Στη Γιγαντομαχία έλαβε μέρος και ο Απόλλωνας, ο γιος του Δία από τη Λητώ. Πιο γνωστή είναι η μάχη που έδωσε με το Γίγαντα Εφιάλτη. Τα μαγικά του βέλη έπεφταν σαν βροχή πάνω στο τρομερό τέρας.

Στην αρχή ο Εφιάλτης έμοιαζε να μην καταλαβαίνει τίποτα. Ο Ηρακλής όμως που είχε μάθει από την Αθηνά όλα τα μυστικά για την εξόντωση των εχθρών, έτρεξε για να βοηθήσει. Ο Εφιάλτης ήταν ένας από τους Γίγαντες για τους οποίους υπήρχε χρησμός ότι θα εξοντωνόταν μόνο αν τους χτυπούσε παράλληλα ένας θνητός και ένας αθάνατος. Έτσι όταν ο Απόλλωνας τόξευσε το αριστερό μάτι του Γίγαντα, ο Ηρακλής σημάδεψε το δεξί.

Τότε ο Εφιάλτης, τυφλωμένος και με το αίμα να τρέχει σαν ποτάμι πάνω στα γένια του και το τεράστιο σώμα του, ξεψύχησε. Η Γη για να εκδικηθεί τον Ηρακλή άρχισε από τότε να στέλνει τη μορφή του Εφιάλτη στα όνειρα των θνητών.

Ο Διόνυσος μαζί με τους Σάτυρους έτρεψαν σε φυγή τον Εύρυτο. Ο γιος του Δία τον καταδίωξε και μ' ένα χτύπημα του θύρσου του κατάφερε να σκοτώσει το Γίγαντα. Αλλά η λύσσα του ήταν τόσο μεγάλη ώστε παρακάλεσε τον πατέρα του να τον μεταμορφώσει σε λιοντάρι. Ο Δίας άκουσε το γιο του και έτσι σε λίγο ο Διόνυσος με μορφή λιονταριού κατασπάραξε το νεκρό Εύρυτο.

Ο Πελώρεος που είδε το τέλος του αδερφού του βάλθηκε να εκδικηθεί το φονιά. Άρπαξε λοιπόν με μεγάλη ορμή το όρος Πήλιο και το εκτόξευσε ενάντια στον Διόνυσο, τους Σάτυρους και τους Κορύβαντες. Ευτυχώς που ο Άρης παρακολουθούσε τη σκηνή και έπιασε το βουνό στον αέρα. Έτσι γλίτωσε τον Διόνυσο και την παρέα του από βέβαιο θάνατο. Ο Ποσειδώνας στη συνέχεια κινήθηκε τον Πελώρεο και όταν τον είδε να πηδά μέσα στα νερά του Σπερχειού ποταμού για να γλιτώσει, τον χτύπησε με την τρίαινά του και τον σκότωσε.

Τον Ευρυμέδοντα, που σύμφωνα με μια παράδοση ήταν αυτός ο αρχηγός των Γιγάντων, τον σκότωσε ο ίδιος ο Δίας. Και να πώς έγινε η τρομερή πάλη μεταξύ τους: Ο Ευρυμέδοντας ήθελε να σκοτώσει ο ίδιος τον Δία έτσι ώστε σε περίπτωση νίκης των Γιγάντων, να γίνει αυτός ο κυρίαρχος του κόσμου. Έψαχνε λοιπόν μέσα στην αναταραχή τον αρχηγό των Ολυμπίων.

Σε κάποια στιγμή διέκρινε τον αστραποβόλο κεραυνό και όρμησε με λύσσα εναντίον του. Η Γη προσπάθησε με κάθε τρόπο να βοηθήσει το γιο της. Έτσι έκανε να φυτρώσουν από το σώμα του χιλιάδες δηλητηριώδη φίδια. Ο Ευρυμέδοντας άρχισε μ' όλη του τη δύναμη να χτυπά τον Δία, που όμως προστατευόταν από τη θεϊκή αιγίδα του. Σε κάποια στιγμή ο Δίας κατάφερε να βάλει το πρόσωπο της Γοργόνας μπροστά στα μάτια του Γίγαντα. Τότε αυτός κυριεύτηκε από τρόμο. Ο Δίας έριξε πάνω του τον κεραυνό και σε λίγο το κορμί του τυλίχτηκε στις φλόγες.

Κόρη του Ευρυμέδοντα ήταν η Περίβοια, που ζευγαρώθηκε με τον Ποσειδώνα και έφερε στον κόσμο τον Ναυσίθοο, πατέρα του Αλκίνοου, του βασιλιά των Φαίακων.

Ο Ήφαιστος στη διάρκεια της Γιγαντομαχίας χρησιμοποίησε ως όπλα του τα διάφορα υλικά που είχε μέσα στο θεϊκό εργαστήρι του. Επάνω στη φωτιά έλιωνε διάφορα μέταλλα, όπως ατσάλι, σίδηρο, χαλκό και πυρακτωμένα τα εκτόξευε στους Γίγαντες.

Μ' αυτόν τον τρόπο κατάφερε να εξοντώσει έναν πολύ επικίνδυνο Γίγαντα, τον Μίμαντα. Τη στιγμή που αυτός χτυπιόταν με τον Δία και την Αθηνά και τους είχε φέρει σε δύσκολη θέση, ο Ήφαιστος του έριξε βλήματα πυρακτωμένου σιδήρου. Τότε ο Γίγαντας ένωσε το κορμί του να ζεματάει, άρχισε να ουρλιάζει, έπεσε κάτω και κυλιόταν απελπισμένα στο έδαφος. Ο Δίας τότε βρήκε την ευκαιρία και τον πλάκωσε μ' ένα βουνό.

Από τότε είναι θαμμένος κάτω από το όρος Μίμαντας που βρίσκεται στις Ερυθρές απέναντι από τη Χίο. Ο φτερωτός Ερμής και σ' αυτόν τον πόλεμο χρησιμοποίησε την πονηριά του. Κατέβηκε στον Αδη και ζήτησε από το θείο του, τον μελαψό Πλούτωνα, την κυνέα, που τον έκανε αόρατο. Πέταξε αμέσως πάλι στη χώρα της συμπλοκής και φορώντας το μαγικό κράνος πλησίασε τον Ιππόλυτο.

Ο Γίγαντας άρχισε ξαφνικά να βλέπει τεράστιους βράχους να σηκώνονται μόνοι τους από τη γη και να πέφτουν επάνω του. Σε λίγο άρχισε να νιώθει τσιμπήματα, κλοτσιές, γροθιές σ' όλο του το κορμί μα δεν έβλεπε κανέναν να βρίσκεται κοντά του. Τότε νόμισε πως τρελάθηκε από την οχλαγοή και τους κρότους και τράπηκε μόνος του σε φυγή. Ο Ερμής τον κυνήγησε και κατάφερε με μεγάλη ευκολία να τον αποτελειώσει.

Αλλά και οι υπόλοιπες θεές που πήραν μέρος στη Γιγαντομαχία κατάφεραν να δώσουν ένα χέρι βοήθειας στους βασικούς πρωταγωνιστές. Έτσι, η Εκάτη κατάφερε ρίχνοντας αμέτρητους αναμμένους δαυλούς να εξοντώσει τον Κλυτία. Αυτός δεν προλάβαινε να αποφύγει τον έναν και αμέσως έφτανε ο άλλος δαυλός. Σε κάποια στιγμή που άφησε ελεύθερα τα χέρια του για να ξεκουραστούν, η Εκάτη του πέταξε μια βροχή αναμμένους δαυλούς.

Ο Γίγαντας τυλίχτηκε στις φλόγες χωρίς να προλάβει ν' αντιδράσει. Έτσι βρήκε φριχτό θάνατο. Επίσης, η Άρτεμη, η θεά του κυνηγιού, ρίχνοντας τα θεϊκά βέλη της σκότωσε τον Γρατίωνα. Τέλος, οι Μοίρες, οι κόρες του Δία, στάθηκαν στο πλευρό του εξοπλισμένες με τα χάλκινα ρόπαλά τους.

Αυτές σκότωσαν τον Άγριο και τον Θέοντα. Ο φοβερός Αδαμάστορας βλέποντας τον έναν πίσω από τον άλλο τους αδερφούς του να εξουδετερώνονται από τους Ολύμπιους, σε μια τελευταία προσπάθεια διαφυγής από τη μοίρα άρπαξε ολόκληρη την οροσειρά της Ροδόπης και την έριξε καταπάνω τους.

Ο Ήλιος που περνούσε εκείνη την ώρα με το άρμα του, την τελευταία στιγμή κατάφερε ν' αλλάξει την πορεία των βουνών και έσωσε τους θεούς. Τότε αυτοί είδαν πως δεν ήταν εύκολο να τα βγάλουν πέρα με τον αδάμαστο Αδαμάστορα, παρά μόνον εάν ένωσαν όλοι μαζί τις δυνάμεις τους. Όρμησαν λοιπόν επάνω του ο Δίας, ο Άρης, ο Ερμής, ο Απόλλωνας, ο Ήφαιστος και μαζί ο Ηρακλής και ο Διόνυσος και μετά από πολλές ώρες πάλης κατάφεραν να τον εξοντώσουν.

Όλους τους υπόλοιπους Γίγαντες τους ξέκανε με τον κεραυνό του ο Δίας και με τα βέλη του ο Ηρακλής. Όταν πια τους εξόντωσαν

όλους, οι θεοί κάθισαν να ξαποστάσουν χαρούμενοι για τη νίκη τους.

Αμέσως μετά άρχισαν να τακτοποιούν τα θεϊκά τους παλάτια που σχεδόν είχαν καταστραφεί ύστερα από τέτοια κοσμοχαλασιά. Μετά από χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι συνέχιζαν να βρίσκουν μέσα στη γη κόκαλα από σκοτωμένους Γίγαντες.

Έδειχναν βράχους που είχαν εκσφενδονίσει αυτοί ή οι θεοί, όπως ένα βράχο στη Λυκαονία, που έλεγαν πως τον είχε ρίξει ο Δίας· νησιά σαν τη Νίσυρο, τη Λήμνο και την Πορφυριώνη στην Προποντίδα· βουνά σαν τον Μίμαντα και ηφαίστεια σαν το Βεζούβιο και την Αίτνα που κρατούσαν στα σπλάχνα τους τους Γίγαντες. Άλλοι ιστορούν πως επίτηδες η Γη με στοργή είχε θάψει τους γίους της βαθιά κάτω από τα βουνά ή πως είχε μεταμορφώσει τους ίδιους σε βουνά.